

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5571/19
22.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Ивана Илића и Ловорке Стојнов, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Ненад Станковић, адвокат из Београда, ул. Његошева бр.19/2, против туженог ББ, ул. ... бр. и тужене ВВ, ул. ... бр., које заступа заједнички заступник Александра Смилевски, адвокат из Панчева, ул. Жарка Зрењанина бр. 3/2, ради накнаде нематеријалне штете, вредност предмета спора 3.720.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог ББ изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П 387/14 од 20.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 22.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ББ и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П 387/14 од 20.03.2019. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Панчеву П 387/14 од 20.03.2019. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ББ да тужилји АА из ..., на име трошкова првостепеног парничног поступка исплати износ од 303.506,00 динара са затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење, па до коначне исплате, а све то у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужилје АА и туженог ББ за накнаду трошкове другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом Основног суда у Панчеву П 387/14 од 20.03.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилје АА из ..., па је обавезан тужени ББ, да тужилји АА, на име накнаде нематеријалне штете, исплати:

- због умањења опште животне активности износ од 540.000,00 динара;
- због претрпљених физичких болова износ од 400.000,00 динара;

-због претрпљеног страха износ од 300.000,00 динара;

-за душевне болове због наружености износ од 250.000,00 динара;

са затезном каматом почев од дана доношења пресуде, па до коначне исплате. Ставом другим изреке делимично је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиље АА из ..., којим је тражила да суд обавезе тужени ББ, да тужиљи АА из ..., исплати преко досуђеног износа од:

-540.000,00 динара због умањења опште животне активности, а до траженог износа од 1.300.000,00 динара;

-400.000,00 динара због претрпљених физичких болова, а до траженог износа од 650.000,00 динара;

-300.000,00 динара због претрпљеног страха до траженог, а до траженог износа од 550.000,00 динара;

-250.000,00 динара због душевних болова због наружености, а до траженог износа од 750.000,00 динара;

као и у делу у којем је тражила исплату на име трошкове лечења и накнаде за туђу негу и помоћ износ од 250.000,00 динара, за будућу негу и помоћ износ од 40.000,00 динара месечно, као и да у облику ренте исплати месечно износ од 35.000,00 динара, почев од дана пресуђења па убудуће, док за то буду постојали законски разлози до 5. у месецу за текући месец. Ставом трећим изреке обавезан је тужени ББ да тужиљи АА накнади трошкове парничног поступка у износу од 511.631,00 динара са затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење, па до коначне исплате, док је ставом четвртим изреке одбијен тужбени захтев тужиље АА из ... у односу на тужену ВВ, као неоснован и обавезана је тужиља АА да туженој ВВ накнади трошкове парничног поступка у износу од 44.250,00 динара.

Тужени ББ је против наведене пресуде благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставу првом и у ставу трећем изреке из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Тужиља је доставила одговор на жалбу туженог ББ. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност ожалбеног дела првостепене пресуде, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку, другостепени суд је утврдио да је жалба туженог ББ делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а жалбом туженог ББ се неосновано указује на битну повреду одредбе из тачке 12 тог члана закона. Изрека ожалбене пресуде је разумљива, не противречи сама себи, нити разлозима, а о битним чињеницама наведени су разлози који су јасни и непротивречни и о битним чињеницама не постоје противречности између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у току поступка и самих тих исправа и записника или изведених доказа, а што значи да се ожалбена пресуда може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља се дана 20.08.2012. године јавила на гинеколошки преглед у ББ, а у коме се у просторији за узимање бриса налазио неисправан гинеколошки сто на којем није био заштрафљен завртањ од наслона. Тужиља је постављена на гинеколошки сто који се одмах срушио, те је тужиља пала заједно са столом на под и притом ударила главу и леђа о под, па је том приликом задобила тешку телесну повреду. Тужиља није ничим допринела да гинеколошки сто падне, јер није постојала могућност да физички буде у контакту са завртњем стола који је био одштрафљен.

Услед предметног догађаја тужиља је задобила нагњечење главе, врата, тела и истегнуће мишића врата, те је механизам настанка повреде вратног сегмента кичме тужиље у потпуној корелацији са повредом која је настала падом са гинеколошког стола.

Дана 20.08.2012. године тужиља је прегледана у пријемној амбуланти ВВ, те је лекар пријемне амбуланте констатовао нагњечење тела и поглавине, па је упутио тужиљу на Клинику ортопедија ВВ. Дана 21.8.2012. године тужиљу је прегледао неурохирург који је констатовао да није било комозионог синдрома на ЦТ снимку, да није било лезија ни на МР снимку главе, а није било ни патолошких измена. Дана 5.10.2012. године на МР снимку вратне кичме тужиље констатовано је протурзија међупршљенског диска НИВПЗ Ц5 и Ц6 вратног пршљена, те је неурохирург ВВ дана 18.10.2012. године констатовао да постоји индикација за оперативно лечење тужиље, јер се на МР снимку види сужење кичменог стуба у нивоу Ц5 и Ц6 вратног пршљена. Тужиља је хоспитализована и оперисана дана 26.11.2012. године и дана 3.12.2012. године на ВМА због дегенерације дискуса између 5. и 6. вратног пршљена и кифозе вратног сегмента, као и леву страну лумбошијалгије. Тужиљи је урађена и операција отклањања диска између 5. и 6. пршљена и учвршћивања пршљенова металним делом уз ношење Шанцове крагне. Неурохирург је дана 06.12.2012. године констатовао код тужиље дискусхернију у нивоу 4. лумбалног пршљена лево. Након операције дискуса тужиља је била хоспитализована на ГГ почев од 17.12.2012. године до 21.12.2012. године, те рехабилитована у ДД у временском периоду почев од 21.01.2013. године до 11.02.2013. године. Дана 20.05.2013. године урађен је ЦТ снимак на коме се види протурзија диска у нивоу 4. вратног пршљена и Ц6 вратног пршљена, док је дана 23.08.2013. године урађен ЕМНГ снимак, који је показао умерену лаку лезију 3, 4. и 5. корена лумбалног живца лево С1 обострано, лако умерену лезију Л5 корена вратног пршљена и умерену лезију корена 7 и 8 вратног пршљена и лаку лезију 6. вратног живца.

Тужиља је имала материјалне трошкове на име плаћања прегледа код специјалисте на ВМА од 5.200,00 динара, ЦТ прегледа главе у Поликлиници “БТ” од 10.500,00 динара и за магнетну резонанцу од 24.900,00 динара, али су ти трошкови у узрочно повезани са лечењем тужиље услед дегенеративних промена на кичми.

Неколико месеци после хируршких интервенција тужиља је била онемогућена да самостално обавља основне животне активности, али није поднела захтев за

остваривање права по том основу код надлежне установе, нити је утврђена, нити је доказана потреба за туђом негом и помоћи код тужиље, те је потом утврђено да се тужиља осећа знатно боље да се самостално креће и да је њено лечење завршено. Лечење тужиље у здравственој установи ВВ и ГГ обављено је према правилима струке, савесно и без пропуста са динамиком прегледа и дијагностичких процедура које одговарају здравственом систему Републике Србије.

Вештачењем преко судских вештака медицинске струке утврђено је да је услед задобијених повреда тужиља у моменту повређивања и непосредно након тога трпела примарни страх високог интензитета изазван појавом опасности по телесни интегритет у временском трајању од два до три минута, а потом секундарни страх високог интензитета уз јаке болове и стрепњу од могућности тешког нарушења здравља трпела је када је била транспортована у болницу у трајању од два сата. Секундарни страх средњег интензитета који се односи на могуће последице повређивања тужиља је трпела након извршених дијагностичких процедура у трајању од месец дана. Страх слабог интензитета је трпела када је бринула за исход лечења и трајао је до краја физикалне терапије, тј. месец дана. Страх средњег интензитета се код тужиље поново јављао са појачањем и погоршањем субјективних тегоба, те је неколико дана пре операције од 28.11.2012. године и операције од 18.12.2012. године, поново трпела страхове јаког интензитета плашећи се операције и последица операције, а потом је трпела страх средњег интензитета још недељу дана условљен могућим последицама операције. Код тужиље је дошло до појаве анксиозно-депресивних тегоба-хорничних страхова и забринутости тако да је постала раздражљива, нервозна, депресивна, плачљива, повремено са идејама аутодеструктивности, а имала је и несаницу, била је узнемирена размишљањима о својој телесној неспособности, као и забринута о даљем току болести, а што је све поткрепљено даљим погоршањем тегоба и појавом нових компликација услед оштећења међупршљенских дискова. Тужиља је трпела услед спорног догађаја физичке болове јаког интензитета у тренутку непосредно након повређивања, након оперативног лечења, као и на почетку физикалне терапије, с обзиром на то да се ради о пробоју међупршљенских дискова и притиску на одговарајуће нерве коренове у трајању од пет дана, који су се уз помоћ пружене медицинске помоћи трансформисали у болове средњег интензитета у трајању од свеукупно три недеље. Ти болови су замењени најпре сталним а потом и повременим неједнаким и неправилним боловима слабог интензитета у трајању од укупно шест месеци. Тужиља и даље трпи болове средњег и слабог интензитета нарочито при напору и због тога мора свакодневно да узима лекове против болова. Као последица повреде код тужиље постоји наруженост средњег степена због присуства ожилка у пределу предње стране врата као и у слабинском пределу дужине од 5 и 7 центиметара. Код тужиље, имајући у виду све аспекте повређивања и телесне и психичке, постоји трајно умањење ОЖА од 30%, како са неуропсихијатријске стране тако и са хируршко-ортопедске стране које је настало услед штетног догађаја.

Првостепени суд је оценио као неоснован приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог ББ, обзиром да постоји узрочно-последична веза између пада тужиље и повреда које је иста претрпела, те тужени ББ као установа одговара као ималац неисправног гинеколошког стола чијим падом је узрокована

штета, тј. повређивање тужиље.

Такође првостепени суд је оценио као основан приговор пасивне легитимације тужене ББ обзиром да је преко судских вештака медицинске струке утврђено да није било пропуста у лечењу тужиље од стране запослених код ББ, јер су они поступали савесно и према правилима струке, а због чега је првостепени суд тужбени захтев тужиље у односу на тужену ББ у целости одбио као неоснован.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд применио материјално право и то одредбу члана 154 Закона о облигационим односима када је одлучујући о правном основу тужбеног захтева закључио да је тужени ББ одговоран за нематеријалну штету коју је тужиља претрпела критичном приликом обзиром да је тужени ББ ималац неисправног гинеколошког стола чијим падом је проузрокована предметна штета, тј. повређивање тужиље. Такође одлучујући о висини тужбеног захтева правилно је првостепени суд применио одредбу члана 200 Закона о облигационим односима у вези одредбе члана 224 Закона о парничном поступку када је нашао да тужиљи на име правичне накнаде за умањење ОЖА припада износ од 540.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 400.000,00 динара, за претрпљен страх износ од 300.000,00 динара и за душевне болове због наружености износ од 250.000,00 динара ценећи све околности конкретног случаја и то степен умањења општеживотне активности, као и интензитет и дужину трајања физичких болова, страха и душевних болова због наружености, године живота, тежину повреде, као и да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом, а који износи по оцени Апелационог суда, као другостепеног суда представљају правичну новчану накнаду за штету коју тужиља трпи. На досуђени износ накнаде нематеријалне штете правилно је првостепени суд досудио и затезну камату почев од 20.03.2019. године, као дана пресуђења, када је утврђена висина штете, па до коначне исплате сагласно одредби члана 277 Закона о облигационим односима.

Првостепени суд је за своју одлуку, засновану на правилном и потпуном утврђеном чињеничном стању, дао јасне и правно аргументоване разлоге, а које у целости прихвата и Апелациони суд, као другостепени суд.

Неосновано се жалбом туженог ББ указује на пропуст суда да утврди чињеницу да ли је ожиљак који се налази на слабинском пределу тужиље дужине 7 центиметара који је и физички већи од ожиљка на предњем делу врата дужине 5 центиметара визуелно видљив од стране трећих лица, као и да првостепени суд није утврдио степен душевних болова већ само да код тужиље постоји средњи степен наружености. Ово са разлога што је првостепени суд у доказном поступку извео доказ вештачењем преко судских вештака медицинске струке и недвосмислено утврдио да код тужиље постоји средњи степен наружености, а код одмеравања накнаде по основима нематеријалне штете не узима се степен душевних болова које тужиља трпи услед наружености већ се узимају у обзир све околности конкретног случаја, интензитет и дужина трајања претрпљених физичких болова и претрпљеног страха, старост тужиље, степен наружености и степен умањења ОЖА.

Такође су неосновани наводи жалбе туженог ББ да ожалбеном пресудом није утврђена чињеница, нити дато правно становиште у чему се састоји умањење ОЖА са неуропсихијатријске стране, као што није дато ни објашњење на који начин се манифестује код тужиље овај аспект умањења ОЖА. Ово са разлога што је судски вештак медицинске струке за област психијатрије Др Марија Инес Јовановић, специјалиста неуропсихијатрије, утврдила да умањење ОЖА износи 15%, док су судски вештак медицинске струке за област ортопедије и хирургије Др Весна Јовановић и судски вештак медицинске струке за област ортопедије са трауматологијом Др Зоран Росић утврдили да умањење ОЖА износи 18%, те су судски вештаци медицинске струке конзилијарно усагласили свој налаз и мишљење у погледу укупног умањења ОЖА са неуропсихијатријске и ортопедске стране од 30%. Заступник туженог ББ није имао примедбе на коначно усаглашен налаз и мишљење судских вештака нити је предлагао друге доказе да суд изведе у доказном поступку. Судски вештаци медицинске струке приликом давања свог налаза и мишљења и приликом давања конзилијарног усаглашавања у погледу укупног умањења ОЖА, као што су то и навели, имали су у виду све околности конкретног случаја и степен умањења ОЖА како са ортопедске стране, тако и са неуропсихијатријске стране.

Како се ни осталим наводима жалбе туженог ББ не доводи у сумњу правилност и законитост ожалбене пресуде, то је жалба туженог ББ делимично одбијена као неоснована, а првостепена пресуда као правилна и на закону заснована потврђена у ставу првом изреке применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку.

Међутим, основана је жалба туженог ББ на решење о парничним трошковима садржаном у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, којим је применом одредаба члана 153, члана 154 и члана 163 Закона о парничном поступку обавезан тужени ББ да тужиљи на име трошкова поступка плати 511.631,00 динар и то на име састава тужбе и 2 образложена поднеска са паушалом износ од по 22.500,00 динара, на име приступа и заступања адвокатом на 11 одржаних рочишта у износу од по 24.000,00 динара и на име приступа адвоката на 9 неодржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, по важећој АТ, као и на име трошкова вештачења у укупном износу од 65.381,00 динар. Првостепени суд, с обзиром на делимичан успех тужиље у спору према вредности усвојеног тужбеног захтева, погрешно је одмерио и признао тужиљи трошкове по АТ обзиром да је тужиља успела у спору у износу од 1.490.000,00 динара, те истој припадају трошкови за састав тужбе и два образложена поднеска са паушалом у износу од по 11.250,00 динара, што укупно износи 33.750,00 динара, на име приступа и заступања адвокатом на 11 одржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, што укупно износи 140.250,00 динара и на име приступа адвоката на 9 неодржаних рочишта у износу од по 7.125,00 динара, што укупно износи 64.381,00 динар, по важећој АТ, као и на име трошкова вештачења износ од 65.381,00 динар. Укупни трошкови тужиље с обзиром на остварени успех у парници по одредби из члана 153 став 2 ЗПП-а износе 303.506,00 динара. Тужени ББ за део којим је тужиља одбијена, није имао посебне трошкове, па је према постигнутом успеху оправдано да тужени ББ плати део трошкова за заступање према вредности усвојеног тужбеног захтева.

Из изложених разлога преиначено је решење о трошковима парничног поступка,

па је одлука као у ставу другом изреке ове пресуде донета применом одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП-а.

Тужени ББ је успео у незнатном делу у жалбеном поступку који се односи на трошкове поступка и зато нема право на накнаду трошкова поступка по правном леку. Одговор на жалбу није обавезна парнична радња и тужиљи у смислу одредбе члана 154, у вези одредбе члана 380 ЗПП-а, није био нужан у поступку по жалби супротне странке, па је из наведених разлога одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде применом одредбе члана 165 став 1 ЗПП-а.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић